

SARAH LARK

HET LIED VAN DE WOLKEN

Familie, vriendschap en liefde in
het Nieuw-Zeeland van een eeuw geleden

SARAH LARK

HET LIED
VAN DE
WOLKEN

Eerste druk februari 2013

Oorspronkelijke titel *Das Lied der Maori*

Copyright © 2008 Bastei Lübbe GmbH & Co. KG, Keulen

Copyright © 2013 voor deze uitgave:

De Kern, een imprint van Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Jolanda te Lindert

Landkaarten Reinhard Borner

Omslagbelettering Hans Gordijn

Omslagillustratie © Thinkstock.com

Auteursfoto omslag © Olivier Favre

Opmaak binnenwerk Hans Gordijn, Baarn

ISBN 978 90 325 1346 7

ISBN e-book 978 90 325 1347 4

NUR 302

www.dekern.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De erfgename

Queenstown, Canterbury Plains

1893

1

‘Bent ú mevrouw O’Keefe?’

William Martyn keek verbaasd naar het roodharige, tengere meisje dat hem bij de receptie van het gasthuis verwelkomde. De mannen in het goudzoekerskamp hadden Helen O’Keefe afgeschilderd als een oudere dame, ja, als een soort vrouwelijke draak op leeftijd die vuur spuwde. In het hotel van juffrouw Helen heersten strenge normen, zei men. Roken was verboden, net als drank, en een gast van het andere geslacht meenemen was uitgesloten als je geen boterbriefje kon laten zien. Door de verhalen van de goudzoekers had hij eerder een gevangenis dan een pension verwacht. Toch waren er geen vlooiën en wantsen in het pension van juffrouw Helen, maar wel een badhuis.

Dit laatste had William ten slotte doen besluiten alle waarschuwingen van zijn kennissen in de wind te slaan. Na drie dagen op het terrein van de oude schapenboerderij waar de goudzoekers onderdak hadden gevonden, had hij veel behoefte van het ongedierte daar af te komen. Daarvoor was hij zelfs bereid de ‘draak’ Helen O’Keefe te accepteren.

En nu werd hij helemaal niet begroet door een draak, maar door dit bijzonder knappe meisje met groene ogen, wier gezicht werd omlijst door een wilde bos rode krullen. Alles bij elkaar genomen was dit het prettigste wat William had gezien sinds hij in het Nieuw-Zeelandse Dunedin het schip had verlaten. Zijn humeur, al weken op een dieptepunt, verbeterde aanzienlijk.

Het meisje lachte. ‘Nee, ik ben Elaine O’Keefe. Helen is mijn grootmoeder.’

William glimlachte. Hij wist dat hij daar indruk mee maakte. In Ierland hadden de meisjes hem altijd aandachtig aangekeken zodra ze de ondeugende blik in zijn ogen zagen. ‘Dat vind ik bijna jammer. Anders had ik namelijk een fantastisch zakelijk idee gehad: “Water uit Queens-town, ontdek de verjongingsbron!”’

Elaine giechelde. Ze had een smal gezichtje en een kleine, misschien

iets te spitse neus met ontelbare zomersproeten. ‘U kunt zich wel bij mijn vader aansluiten. Die zegt altijd dat soort dingen: “Spade goed, alles goed.” Of: “Goudzoekers, koop uw uitrusting bij O’Kays Warehouse!”’

‘Dat zal ik onthouden,’ beloofde William en hij onthield de naam inderdaad. ‘Maar hoe zit het? Krijg ik een kamer?’

Het meisje aarzelde. ‘Bent u een goudzoeker? Dan... Nou ja, er zijn nog wel kamers vrij, maar die zijn nogal duur. De meeste goudzoekers kunnen zich hier geen kamer permitteren.’

‘Zie ik er zo uit?’ vroeg William zogenaamd streng. Hij fronste zijn voorhoofd onder zijn blonde, dikke bos haar.

Elaine bekeek hem nu ongegeneerd. Op het eerste gezicht verschilde hij niet erg veel van de andere goudzoekers die ze elke dag in Queenstown zag. Hij zag er een beetje vies en haveloos uit, en hij droeg een waxcoat, een blauwe spijkerbroek en stevige laarzen. Maar toen ze hem beter bekeek, zag Elaine – ze was tenslotte de dochter van een koopman – de kwaliteit van zijn kleding: onder zijn opengeslagen mantel zag ze een dure leren jas, om zijn benen droeg hij leren kappen, zijn laarzen waren van een goede kwaliteit leer en de band om zijn stetson met brede rand was van gevlochten paardenhaar. Dat kostte een vermogen. Ook zijn zadeltassen, die eerst aan zijn rechterschouder hadden gehangen maar die hij nu tussen zijn voeten op de grond had gezet, leken stevig en duur.

Dit was absoluut niet kenmerkend voor de gelukszoekers die naar Queenstown kwamen om in de rivieren en de bergen op zoek te gaan naar goud, want er werd maar zelden iemand rijk. De meesten verlieten de stad vroeg of laat even arm en berooid als ze gekomen waren. Dat kwam ook doordat de mannen de opbrengst van hun claims meestal niet spaarden, maar meteen in Queenstown uitgaven. Echt rijk geworden waren alleen de immigranten die zich hier hadden gevestigd en een bedrijf waren begonnen. Voorbeelden hiervan waren Elaine’s ouders, juffrouw Helen met haar pension, Stuart Peters met zijn smederij en huurpaardenstal, Ethan met zijn post- en telegraafkantoor en vooral natuurlijk de beruchte, maar algemeen geliefde pub in Main Street met daartegenover het bordeel dat Daphne’s Hotel heette.

William beantwoordde Elaine’s taxerende blik geduldig en met een enigszins spottende glimlach. Elaine zag een jongensachtig gezicht en wangen waarin kuiltjes verschenen als hij zijn mond vertrok. En hij was pas geschoren! Ook dat was ongebruikelijk. De meeste goudzoe-

kers pakten hoogstens in het weekend hun scheermes, als er een dansavond was bij Daphne.

Elaine besloot de nieuwe gast een beetje te plagen en daardoor uit zijn tent te lokken. ‘U ruikt in elk geval minder sterk dan de meeste anderen.’

William glimlachte. ‘Je kunt nog steeds gratis in het meer baden. Maar niet lang meer, hebben ze me verteld, en het wordt koud. Bovendien schijnt geld van lichaamsgeur te houden. Wie het minst vaak een bad neemt, haalt de meeste goudklompjes uit de rivier.’

Elaine schoot in de lach. ‘Daar moet u maar niet naar luisteren, anders krijgt u problemen met Grandma. Hier, als u dit even invult...’ Ze schoof hem een inschrijfformulier toe en probeerde niet al te nieuwsgierig mee te kijken. Zo onopvallend mogelijk las ze mee terwijl William sierlijk zijn gegevens invulde. Ook dat was ongebruikelijk; de meeste goudzoekers hadden niet zo’n vloeiend handschrift.

William Martyn... Elaine’s hart sloeg een slag over toen ze zijn naam las. Wat een mooie naam.

‘Wat moet ik hier invullen?’ vroeg William en hij wees naar het vakje voor zijn woonadres. ‘Ik ben nog maar net aangekomen. Dit is mijn eerste adres in Nieuw-Zeeland.’

Nu kon Elaine haar belangstelling niet langer verborgen houden. ‘Echt waar? Waar komt u dan vandaan? Nee, laat me raden. Dat doet mijn moeder ook altijd bij nieuwe klanten. Je kunt aan iemands accent horen waar hij vandaan komt.’

Bij de meeste immigranten was dat eenvoudig. Natuurlijk vergiste je je weleens. Zweeds, Nederlands en Duits klonken volgens Elaine bijna hetzelfde, maar Ieren en Schotten kon ze meestal probleemloos uit elkaar houden en mensen uit Londen waren al helemaal gemakkelijk te herkennen. Experts konden zelfs de wijk noemen waar iemand vandaan kwam. Maar William was moeilijk te plaatsen. Hij klonk als een Engelsman, maar op een of andere manier praatte hij zachter, rekte hij de klinkers een beetje meer. ‘U komt uit Wales,’ zei Elaine op goed geluk.

Haar grootmoeder van moeders kant, Gwyneira McKenzie-War-den, kwam uit Wales en Williams uitspraak deed haar daar een beetje aan denken. Toch sprak Gwyneira absoluut geen dialect. Ze was de dochter van een landedelman, en haar gouvernantes hadden het heel belangrijk gevonden dat ze accentvrij Engels sprak.

William schudde zijn hoofd, maar zonder te glimlachen, zoals Elai-

ne had gehoopt. ‘Hoe komt u dáár nou bij?’ vroeg hij. ‘Ik ben een Ier uit het graafschap Connemara.’

Elaine bloosde. Dat had ze nooit kunnen bedenken, hoewel er veel Ieren op de goudvelden waren. Maar die spraken meestal een grof dialect, terwijl William veel verzorgder praatte.

Als om zijn afkomst te onderstrepen schreef hij nu zijn laatste adres in grote hoofdletters in het vakje: Martyn’s Manor, Connemara.

Dat klonk niet als de boerderij van een keuterboer, dat klonk als een landgoed.

‘Dan zal ik u nu uw kamer laten zien,’ zei Elaine. Eigenlijk mocht ze de gasten niet zelf naar boven brengen, mannelijke gasten al helemaal niet. Grandma Helen had haar op het hart gedrukt hiervoor altijd de huisbediende of een van de meisjes te roepen. Maar Elaine maakte graag een uitzondering voor deze man. Ze kwam achter de receptie vandaan en nam de ‘damesachtige’ houding aan die haar grootmoeder haar had geleerd: haar hoofd met natuurlijke charme geheven, haar schouders naar achteren, maar níét dat opwindende, wiegende loopje dat Daphne’s meisjes zo graag lieten zien!

Elaine hoopte dat haar nog maar half ontwikkelde boezem en haar sinds kort ingesnoerde, bijzonder smalle taille goed te zien waren. Eigenlijk vond ze het verschrikkelijk zich zo in te snoeren, maar als deze man daardoor beter naar haar zou kijken...

William liep achter haar aan en was blij dat ze hem niet kon zien. Hij kon zich amper beheersen en bekeek haar sierlijke, op de juiste plaatsen al fraai gewelfde figuur met een wellustige blik. Eerst die tijd in de gevangenis, daarna de oversteek die zes weken had geduurd en nu de rit van Dunedin naar de goudvelden bij Queenstown... In totaal had hij al bijna vier maanden geen vrouw meer van dichtbij gezien.

Ongelooflijk lang eigenlijk. Het werd tijd dat hij daar wat aan deed! De jongens in het goudzoekerskamp hadden natuurlijk enthousiast verteld over de meisjes bij Daphne; kennelijk waren ze best knap en waren de kamers schoon. Maar het denkbeeld dat hij dit schattige kleine roodharige meisje het hof zou maken, beviel William veel meer dan de gedachte aan snelle bevrediging in de armen van een prostituee.

Ook de kamer die Elaine hem nu liet zien beviel hem. Hij was netjes en eenvoudig, maar liefdevol ingericht met lichthouten meubels. Aan de muren hingen schilderijen en er stond een kom met water klaar.

‘U kunt ook gebruikmaken van het badhuis,’ zei Elaine en ze bloos-

de een beetje toen ze dat zei. 'Maar u moet u wel vooraf aanmelden. Vraag het maar aan Grandma, Mary of Laurie.'

Hierna wilde ze zich omdraaien, maar William hield haar zacht tegen. 'En u? Kan ik het u niet vragen?' vroeg hij zacht en hij keek haar ondertussen aandachtig aan.

Elaine glimlachte gevleid. 'Nee, ik ben hier meestal niet. Ik vervang Grandma alleen vandaag. Maar ik... Normaal gesproken help ik in O'Kays Warehouse, dat is de winkel van mijn vader.'

William knikte. Ze was dus niet alleen knap, maar ook van goeden huize. Dit meisje beviel hem steeds beter. En allerlei gereedschap om goud te zoek had hij ook nodig. 'Ik kom binnenkort wel langs,' zei William.

Elaine zweefde letterlijk de trap af. Ze had het gevoel dat haar hart was veranderd in een heteluchtballon die nu door de thermiek opsteeg van de aarde. Haar voeten raakten de vloer nauwelijks en het leek wel alsof haar haar in de wind wapperde, hoewel hier binnenshuis natuurlijk geen briesje waaide. Elaine straalde; ze had het gevoel dat haar een avontuur te wachten stond en dat ze even knap en onoverwinnelijk was als de heldinnen van de romannetjes die ze stiekem in Ethans kruidenierswinkel las.

Met deze uitdrukking op haar gezicht danste ze de tuin in van het grote stadshuis waarin Helen O'Keefe's pension zich bevond. Elaine kende het goed, want ze was in dit huis geboren. Toen de zaak van haar ouders winst begon te maken, hadden ze het laten verbouwen voor hun groeiende gezin. Maar uiteindelijk hadden ze het centrum van Queenstown te lawaaiërig en te druk gevonden. Vooral Elaine's moeder Fleurette, die op een van de grote schapenboerderijen in de Canterbury Plains was opgegroeid, miste de ruimte. Daarom hadden Elaine's ouders een nieuw huis gebouwd op een prachtig terrein aan de rivier waar eigenlijk maar één ding ontbrak: goud. Elaine's vader had dit stuk grond oorspronkelijk als een claim afgepaald, maar hoeveel kwaliteiten Ruben O'Keefe ook bezat, als goudzoeker was hij een hopeloos geval. Gelukkig had Fleurette dat snel ingezien en ze had haar bruidsschat dan ook niet in de uitzichtloze onderneming 'goudmijn' gestoken, maar in de levering van goederen: voornamelijk spades en goudpannen waar de goudzoekers zo ongeveer om vochten. Later was daaruit O'Kays Warehouse ontstaan.

Het nieuwe huis aan de rivier had Fleurette schertsend Goldnugget

Manor genoemd en op een bepaald moment was die naam ingeburgerd geraakt. Elaine en haar broer waren daar gelukkig opgegroeid. Er waren paarden en honden, en zelfs een paar schapen, net als in Fleurette's geboorteland. Ruben vloekte elk jaar weer als hij de dieren moest scheren en ook zijn zoons Stephen en George vonden het werk op de boerderij niet leuk, in tegenstelling tot Elaine. Voor haar kon het kleine landhuis niet tippen aan Kiward Station, de grote schapenboerderij in de Canterbury Plains die haar grootmoeder Gwyneira leidde. Ze had het liefst ook op zo'n boerderij gewoond en gewerkt, en ze was dan ook een beetje jaloers op haar nicht die de boerderij later zou erven.

Elaine was geen meisje dat lang bleef treuren. Ze vond het bijna even interessant om in de winkel te helpen of haar grootmoeder in het pension te vervangen. Ze had niet veel zin om naar de universiteit te gaan, zoals haar oudere broer Stephen die nu in Dunedin rechten studeerde en daardoor de droom verwezenlijkte van zijn vader, die als jongeman zelf advocaat had willen worden. Ruben O'Keefe was al twintig jaar vrederechter in Queenstown en hij deed niets liever dan met Stephen over juridische onderwerpen praten. Elaine's jongere broer George zat nog op school, maar hij scheen de koopman van de familie te zijn. Nu al hielp hij ijverig mee in de winkel en hij had tientallen ideeën voor verbetering.

Helen O'Keefe, die nog niet op de hoogte was van de jubelstemming van haar kleindochter noch van de oorzaak daarvan – de nieuwe gast William Martyn – schonk met elegante bewegingen thee in het kopje van haar bezoeker Daphne O'Rourke.

Beide dames genoten heimelijk van deze openlijke theevisite. Ze wisten dat half Queenstown roddelde over de vreemde relatie tussen de 'hotel'-eigenaressen. Helen trok zich daar niets van aan. Ongeveer veertig jaar geleden was de toen pas dertienjarige Daphne onder haar toezicht naar Nieuw-Zeeland gestuurd. Een Londens weeshuis wilde een paar weesmeisjes kwijt en in Nieuw-Zeeland werden dienstmeisjes gezocht. Helen reisde indertijd ook een onzekere toekomst tegemoet naar een man die ze nog niet kende. De Church of England betaalde haar overtocht, omdat zij toezicht hield op de weesmeisjes.

Helen, die tot dan toe als gouvernante in Londen had gewerkt, benutte de overtocht die destijds drie maanden duurde om de kinderen enkele maatschappelijke vaardigheden bij te brengen, waar Daphne nog altijd profijt van had. Helaas was Daphne's aanstelling als dienst-

meisje op een fiasco uitgelopen, net als uiteindelijk Helens huwelijk. Beide vrouwen hadden een onverdraaglijke relatie achter de rug, maar ze hadden er allebei het beste van gemaakt.

Ze keken op toen ze op het achterterras Elaine's voetstappen hoorden. Helen hief haar smalle, met diepe rimpels doorgroefde gezicht, waarvan de smalle neus haar familierelatie met Elaine verried. Haar haar, oorspronkelijk donkerbruin met een kastanjerode glans, was inmiddels doortrokken met grijze strengen, maar nog altijd lang en sterk. Helen stak het meestal op tot een knot in haar nek. Haar grijze ogen keken met een levenswijze en nog altijd nieuwsgierige blik de wereld in, vooral toen ze de stralende blik van Elaine zag.

'Zo, kindje! Je ziet eruit alsof je zojuist een kerstcadeautje hebt gekregen. Is er iets gebeurd?'

Daphne, wier katachtige trekken zelfs als ze glimlachte een beetje hard leken, had een minder luchthartig idee over Elaine's blik. Diezelfde blik had ze al bij tientallen meisjes van lichte zeden gezien als ze zich inbeeldden dat ze onder hun klanten de prins op het witte paard hadden ontdekt. En vervolgens had het Daphne uren gekost om de meisjes te troosten als de droomprins uiteindelijk toch een kikker of zelfs een tegenstribbelende pad bleek te zijn. Daphne keek dan ook met een waakzame blik naar Elaine, die vrolijk naar hen toe kwam.

'We hebben een nieuwe gast!' zei Elaine snel. 'Een goudzoeker uit Ierland.'

Helen fronste haar voorhoofd.

Daphne lachte en vroeg met een spottende blik in haar felgroene ogen: 'Is hij verdwaald, Lainie? Ierse goudzoekers komen normaal gesproken bij mijn meisjes terecht.'

Elaine schudde haar hoofd. 'Hij is niet zo'n... Neem me niet kwalijk, juffrouw Daphne, ik bedoel...' Ze stotterde. 'Hij is een heer... denk ik.'

De rimpels in Helens gezicht werden nog dieper. Zelf had ze twijfelachtige ervaringen met heren.

'Schatje,' zei Daphne lachend, 'Ierse heren bestaan niet. Alles wat daar van adel is komt oorspronkelijk uit Engeland, doordat het eiland al eeuwen in Britse handen is. Een situatie waar de Ieren nog altijd om huilen als wolven zodra ze een paar glazen achter de kiezen hebben. De meeste Ierse clanhoofden zijn afgezet en verdrongen door Britse edelen die zich sindsdien alleen maar verrijken aan de Ieren. Ten slotte hebben ze hun pachters met duizenden tegelijk laten verhongeren.'

Echte heren, hoor! Maar daar zal een goudzoeker niet echt bij horen. Die zijn gehecht aan hun geboortestreek.'

'Hoe komt het dat u zo veel over Ierland weet?' vroeg Elaine nieuwsgierig. De eigenares van het bordeel fascineerde haar, maar jammer genoeg had ze zelden de gelegenheid uitgebreid met haar te praten.

Daphne glimlachte. 'Liefje, ik ben Ierse. In elk geval op papier. En als de immigranten bij mij een morele kater krijgen, troost hen dat heel erg. Ik heb zelfs op het accent geoefend.' Daphne ging over op zwaar Iers, en nu schoot ook Helen in de lach. Daphne was in een Londense havenwijk geboren, maar ze gebruikte de naam van een Ierse immigrante. Bridie O'Rourke had de overtocht niet overleefd en de jonge Daphne had haar paspoort via een Engelse matroos in handen gekregen. 'Kom op, Paddy, je mag me Bridie noemen,' zei ze nu met een Iers accent.

Elaine giechelde. 'Maar zo praat hij niet... William, de nieuwe gast.'

'William?' vroeg Helen verontwaardigd. 'Heeft deze jongeman zich met zijn voornaam aan je voorgesteld?'

Elaine schudde snel haar hoofd om een vooroordeel ten opzichte van de nieuwe gast te voorkomen. 'Natuurlijk niet, maar ik heb zijn voornaam op het inschrijfformulier zien staan. Hij heet Martyn. William Martyn!'

'Niet bepaald een Ierse naam,' zei Daphne. 'Geen Ierse naam, geen accent... Als dat allemaal maar in orde is. Als ik u was zou ik de jongeman maar eens grondig aan de tand voelen, juffrouw Helen.'

Elaine keek haar met een vijandige blik aan. 'Hij is een keurige man, dat weet ik zeker! Hij gaat zelfs zijn goudzoekersgereedschap bij ons in de winkel kopen.'

Dat idee stelde haar gerust. Als William naar de winkel kwam zou ze hem terugzien, ongeacht wat Grandma van hem vond.

'Ja, dán is hij natuurlijk een man van eer,' zei Daphne spottend. 'Maar kom, juffrouw Helen, laten we het ergens anders over hebben. Ik heb gehoord dat u bezoek krijgt uit Kiward Station. Is het juffrouw Gwyn?'

Elaine luisterde nog een tijdje naar het gesprek, maar trok zich ten slotte terug. De afgelopen dagen was er al uitvoerig over het bezoek van haar andere grootmoeder en haar nicht gesproken. Toch was Gwyneira's korte bezoek niet uitzonderlijk. Ze kwam wel vaker naar haar kinderen en kleinkinderen, en was vooral goed bevriend met Helen O'Keefe. Als ze in Helens pension logeerde zaten de vrouwen vaak nachtenlang te kletsen. Het was wel bijzonder dat Gwyn deze keer

samen met Elaine's nicht Kura zou komen. Dat was nog niet eerder gebeurd, en het leek een beetje... nou ja, met schandalen omgeven. Elaine's moeder en grootmoeder begonnen meestal zachtjes te praten als dit onderwerp ter sprake kwam en ook hadden ze de kinderen Gwyneira's brief niet laten lezen. Kura scheen namelijk niet graag te reizen, in elk geval niet naar haar familieleden in Queenstown.

Elaine kende Kura niet goed, hoewel ze bijna even oud waren: Kura was maar een jaar jonger dan Elaine. Toch hadden de meisjes elkaar tijdens Elaine's zeldzame bezoeken aan Kiward Station niet veel te zeggen gehad. Ze verschilden gewoon te veel van elkaar. Elaine deed bijvoorbeeld niets liever dan paardrijden en schapen drijven zodra ze op Kiward Station was. De weidsheid van de eindeloze grasvlakten en de honderden wolleveranciers die daarop graasden fascineerden haar. Daarbij kwam dat haar moeder Fleurette opbloeide zodra ze op de boerderij was. Ze vond het heerlijk als ze om het hardst kon rijden met Elaine, in de richting van de met sneeuw bedekte toppen van de Alpen, die ondanks de roekeloze galop nooit dichterbij leken te komen.

Kura zat echter het liefst voor het huis of in de tuin en had alleen oog voor de nieuwe piano, die met een goedertransportwagen van de O'Keefes vanuit Engeland naar Christchurch was gekomen. Ze vond Elaine een dom wicht, ook al was ze toen pas twaalf geweest. En jaloezie speelde natuurlijk een rol. Kura was de erfgename van Kiward Station. Alle paarden, schapen en honden zouden ooit van haar zijn, en zij wist dat niet eens te waarderen!

Inmiddels was Elaine zestien en Kura vijftien. Er waren nu vast en zeker meer overeenkomsten tussen de meisjes, en deze keer kon Elaine haar nichtje háár wereld laten zien! Ze zou het bedrijvige stadje Queenstown aan Lake Wakatipu vast leuk vinden. Het lag veel dichterbij de bergen dan de Canterbury Plains en het was stukken opwindender dankzij de goudzoekers uit allerlei landen en de pioniersgeest die niet alleen op puur overleven was gericht. Queenstown had een floreerend amateurtheatergezelschap onder leiding van de pastoor, er waren squaredancegroepen, en een paar Ieren waren een bandje begonnen en speelden Irish Folk in de pub of in het gemeenschapscentrum.

Elaine bedacht dat ze dat ook aan William moest vertellen. Misschien had hij wel zin om met haar naar de dansavond te gaan! Nu ze de sceptische vrouwen in de tuin had achtergelaten, kreeg ze haar stralende blik weer terug. Hoopvol liep ze naar de receptie. Misschien kwam William nog een keer langs...

Maar de eerste die verscheen was Grandma Helen. Ze bedankte Elaine vriendelijk omdat ze haar had vervangen en gaf haar daarmee te verstaan dat haar aanwezigheid niet langer nodig was. Inmiddels was het al bijna donker en dat was natuurlijk ook een reden waarom Helen en Daphne afscheid hadden genomen. Tegen de avond ging de pub open en Daphne moest kijken of alles daar in orde was. Helen wilde graag het inschrijfformulier zien van de nieuwe gast, die zo'n grote indruk op haar kleindochter had gemaakt.

Daphne, die op het punt stond te vertrekken, keek over haar schouder mee. 'Hij komt van Martyn's Manor. Klinkt adellijk,' zei ze. 'Dus toch een heer?'

'Dat zullen we snel ontdekken,' zei Helen vastberaden.

Daphne knikte en glimlachte. De jongeman zou stevig worden uitgehooard. Helen had niet zo'n goed ontwikkeld gevoel voor emotionele relaties. 'Pas maar goed op dat kleintje!' zei Daphne daarom nog terwijl ze naar buiten stapte. 'Ze is namelijk verliefd op deze Ierse wonderjongen. Dat kan gevolgen hebben. Vooral bij een heer.'

Tot Helens verbazing viel het oordeel over haar nieuwe gast helemaal niet zo negatief uit. Integendeel, toen de jongeman zich voor het eerst liet zien was hij gewassen, geschoren en keurig gekleed. Ook Helen zag dat zijn pak van een goede kwaliteit stof was gemaakt. Beleefd vroeg hij waar men hier een avondmaaltijd kon nuttigen en Helen vertelde hem van de maaltijdservice die ze haar pension gasten aanbood. Eigenlijk moest je je daar van tevoren voor aanmelden, maar haar ijverige kokkinnen Mary en Laurie zouden wel een extra maaltijd kunnen maken. William werd naar een smaakvol ingerichte eetkamer gebracht en nam plaats aan een keurig gedekte tafel. Hier had hij gezelschap van een enigszins stijve jongedame die als lerares bij de onlangs geopende school werkte en twee bankbedienden. In eerste instantie raakte hij in de war door de dienstmeisjes, Mary en Laurie, twee vrolijke mollige blondines, een tweeling die William ook nadat hij heel goed had gekeken niet uit elkaar kon houden. De andere gasten verzekerden hem lachend dat dit heel normaal was en dat alleen Helen O'Keefe Mary en Laurie met één blik herkende. Helen glimlachte, want ze wist dat Daphne dat ook kon.

De gemeenschappelijke maaltijd was natuurlijk het ideale moment om William Martyn uit te horen. Helen hoefde niet eens zelf allerlei vragen te stellen, want dat deden de nieuwsgierige andere gasten wel.

Ja, hij was echt een Ier, bevestigde William een paar keer en een beetje stuurs nadat ook de bankbedienden een opmerking over de afwezigheid van een accent hadden gemaakt. Zijn vader had een schapenfokkerij in het graafschap Connemara. Deze mededeling bevestigde Helens aanname toen ze William voor het eerst had horen praten: dit was een uitstekend opgevoede jongeman die thuis nooit het zware Ierse accent had mogen spreken.

‘Maar u bent zeker van Engelse afkomst?’ vroeg een van de bankbedienden. Hij kwam zelf uit Londen en leek iets af te weten van de Ierse kwestie.

‘De familie van mijn vader is tweehonderd jaar geleden uit Engeland gekomen!’ zei William geprikkeld. ‘Als je ze dan nog immigranten wilt noemen...’

De bankbediende hief bezwerend zijn handen. ‘Het is al goed, mijn beste. Ik kan wel zien dat u een patriot bent. Wat heeft u van het groene eiland verdreven? Woede over de zaak met de Home Rule Bill*? Het was te verwachten dat de leden van het Hogerhuis dat afwezen. Maar wanneer u toch zelf –’

‘Ik ben geen grootgrondbezitter,’ zei William ijsig. ‘En al helemaal geen graaf. Mijn vader sympathiseert in bepaalde opzichten misschien wel met het Hogerhuis, maar...’ Hij beet op zijn lip. ‘Neem me niet kwalijk, dat is hier niet relevant.’

Helen besloot een ander onderwerp aan te snijden voordat deze heethoofd nog heftiger zou reageren. Wat temperament betrof was hij zéker een Ier. Bovendien lag hij met zijn vader overhoop. Het was goed mogelijk dat dit de reden voor zijn emigratie was geweest.

‘En nu wilt u goud gaan zoeken, meneer Martyn?’ vroeg ze terloops. ‘Hebt u al een claim afgepaald?’

William haalde zijn schouders op. Hij leek opeens heel onzeker. ‘Niet direct,’ antwoordde hij terughoudend. ‘Men heeft me een paar plaatsen aangeraden, maar ik kan nog geen beslissing nemen.’

‘U moet een partner zoeken!’ riep de oudste bankbediende. ‘Het liefst een man met ervaring. Er zijn genoeg veteranen op de goudvelden die al tijdens de goldrush in Australië waren.’

* Na het unieoverdrag (de Act of Union) van 1800 ontstond in de 19^e eeuw in Ierland een streven naar zelfbestuur (Home Rule). Tot twee keer toe werd een wetsvoorstel (Bill) voor zelfbestuur aangenomen door het Lagerhuis in Londen, maar beide keren sneuvelde het voorstel in het Hogerhuis. (vert.)

William tuitte zijn lippen. ‘Wat moet ik met een partner die al tien jaar zwoegt en nog altijd niets heeft gevonden? Daar zit ik helemaal niet op te wachten!’ Zijn lichtblauwe ogen fonkelden vol minachting.

De bankbedienden schoten in de lach, maar Helen vond Williams arrogante houding enigszins opgepast.

‘Helemaal ongelijk hebt u niet,’ zei de oudere bankbediende ten slotte. ‘Hier maakt vrijwel niemand een vermogen. Als u een serieuze raad wilt horen, jongeman: vergeet die goudzoekerij. Doe liever iets waar u goed in bent. Nieuw-Zeeland is een paradijs voor grondleggers. Vrijwel elk normaal beroep belooft meer inkomen dan de goudzoekerij.’

De vraag is alleen of deze jongeman wel een echt beroep heeft geleerd, dacht Helen. Hij leek haar vooral een weliswaar goed opgevoede, maar ook tamelijk verwende telg uit een welvarend gezin. Ze wilde weleens zien hoe hij reageerde als hij tijdens het goudzoeken de eerste blaren op zijn vingers kreeg.

Lees verder in
Het lied van de wolken

